

Pohádka ze starého hradu

Věnováno Tomovi

Bylo nebylo...

Pocházel jsem ze starého zchudlého zemanského rodu, matka zemřela záhy po mém narození, vyrůstal jsem se starším bratrem a otcem na naší malé tvrzi. Otec neměl mnoho finančních prostředků, přemýšlel co se mnou, vždyť statek předá staršímu bratrovi. Předání bylo nutné, neboť bratr se již chystal oženit. Nakonec se rozhodl, že mě dá do služby k Wolfovi hraběti z Hohenbergu. V lednu roku 1605, když mi bylo 18 let, mě odvedl na jeho sídlo. Hrad byl postaven na kopci utopeném v hlubokých lesích a já tady již půl roku žiju. Hrabě mě přijal za komorníka, páže a snad i sluhu. Práce se mi líbila, staral jsem se o šatstvo, obsluhoval při jídle, někdy jsem prováděl drobný úklid apod. Hrad byl rozlehlý, měl dvě nádvoří. V prvním se nacházely stáje pro koně a další převážně hospodářské budovy. Na druhém nádvoří stála pevná hranolová věž, ke které přiléhala hradní palác a další budova uzavírala trojúhelníkové nádvoří. Celek byl obehnan vysokou kamennou zdí, ve které byla umístěna hlavní brána s padacím mostem. Za půl roku mého pobytu jsem se již se vším seznámil, poznal jsem blíže i hraběte. Netrvalo to ani týden a hrabě mě poprvé ošukal. Velmi se mi to líbilo, začal jsem objevovat taje a funkce svého těla. Vycházeli jsme si vsťříc k oboustranné spokojenosti, já se od čtyřicet čtyři let starého hraběte naučil všechny další příjemné praktiky, protože péro jsem si honil, než jsem na hrad přišel. Velmi mě vzrušovalo kouřit, ale také být kouřen, píchat do zadečku jeho, ale i když píchal on mě. Hrabě Wolf mě měl opravdu rád. Měl zachovalé tělo, celkově o sebe velmi dbal. Já o něj všemožně pečoval, za což jsem dostával dost pěkný plat. Na hradě pracovali ještě čtyři další muži od nejmladšího sedmnáctiletého Dalibora, až k šestatřicetiletému Ctiborovi. Jejich hlavní prací bylo starat se o koně, dovážet dříví z lesa, našťipat je a připravit k topení. Měli také v noci hlídat hrad, aby nedošlo k přepadení, vedle toho uklízeli ve stájích a v sýpce, měli provádět ještě mnoho dalších pomocných prací. Brzy jsem poznal, že se snaží co nejvíce flákat, nic nedělat a povalovat se na svých kavalcích, které měli umístěné v komoře u stájí. Často také s sebou do lesů na dříví brali láhve se silnou pálenkou, kterou si občas koupili od různých kupců navštěvujících hrad. Nestaral jsem se o ně, protože jsem pobýval v hradním paláci a pohyboval se obvykle na prvním nádvoří, zatímco oni na druhém. V hradě pracoval už jen privilegovaný čtyřicetiletý kuchař se svým patnáctiletým synem. Břetislav pomáhal otci v kuchyni, byl to přátelský a dobrosrdečný kluk, se kterým jsem se občas přátelil. Dny plynuly pomalu a líně, byly přerušeny jen jednodenními odjezdy hraběte Wolfa do nedalekého města. Nikdy jsem se ho neptal na nic, odjížděl pravidelně vždy ve čtvrtek obvykle po třech týdnech, někdy i častěji. Já pak měl volný den a mohl odpočívat. Obcházel jsem hrad a vše prohlížel, díval jsem se z věže do okolních kopců a lesů, jako právě dnes. Hrabě byl již od rána na cestě. Scházel jsem právě z věže na nádvoří a najednou uslyšel hlasité mlaskavé

úder, které se rozléhaly po nádvoří. Vše bylo doprovázeno bolestným jekotem a nadávkami kuchaře. Rychle jsem se rozběhl do kuchyně, abych zjistil co se děje. Přiběhl jsem ke kuchyni a otevřel dveře. Naskytl se mi zajímavý pohled. Pupkatý kuchař stál rozkročený s levou nohou postavenou na nízké stoličce, přes koleno byl přehnut jeho tlustý syn Břetislav, s kalhotami staženými ke kolenům. Masitá prdel už byla jasně rudá, protože kuchař ho bil velikou těžkou vařečkou. Měl svraštělé obočí, zúžené oči, sešklebenými ústy křičel: "To bylo naposled, co jsi sežral celý kuře, co jsem měl pro hraběte k večeři! Já tě to spočtu, že na to nezapomeneš a tři dny si neseď!" dopadaly další rány, Břetislav brečel, kopal nohama, snažil se vyprostit, ale nebylo mu to nic platné. Kuchař se podíval na mě: "Vypadni hned z kuchyně nebo dostaneš taky! Rozuměl jsi?!" Okamžitě jsem byl venku. V kuchyni ustal hluk a já stál na chodbě se zrychleným dechem, měl jsem postavené péro k prasknutí. Začal jsem si je lehce honit. Přes dveře se ozvalo: "Já teď musím jít na druhý nádvoří chytit další kuře. Než je vykuchám a oškubu, ať je tady všechno uklizený! Rozuměl jsi?" Uskočil jsem za roh chodby. Práskly dveře, po schodech se ozvaly kroky. Nemohl jsem se vzrušením uklidnit, ta červená prdel mě nešla z hlavy. Rychle jsem přeběhl ke dveřím kuchyně a vstoupil. Ubrečený Břeťa stál ještě se staženými kalhotami, trochu se třásl. Pod holým tlustým pupíkem jsem viděl kratinkého čuráčka se svraštělou předkožkou a malými zarůžovělými kuličkami bez chloupků. Zeptal jsem se: "Bolelo to moc, chceš namočit hadr? Rád tě pomůžu." „To bys byl moc hodnej, dneska to bylo nejhorší. Nikdy mě takhle nezřezal. Pálí to strašně," odpověděl. Namočil jsem tedy hadr. On si lehl na břicho na lavici. Konečně jsem viděl hladkou bílou tlustou prdel. Na obou půlkách byly vidět jasně červené kruhy od vařečky. Položil jsem na ně ruku, byly žhavé a ztvrdlé. Červené kruhy se dobře odrážela od zbytku bílých pulek. Zajel jsem rukou do kalhot a několikrát shrnul předkožku s žaludu. Cítil jsem, že mi stříká semeno do kalhot. Prudká rozkoš mnou projela nečekaně. Rychle jsem položil mokrý hadr na zadek. Ujistil jsem se, že si Bořek ničeho nemohl všimnout. Ležel obličejem dolů. Já se otočil a vyběhl ven. Na kalhotách jsem měl velikou skvrnu. Letěl jsem nahoru do svého pokoje, vypral část kalhot. Seděl jsem nahý a po zklidnění si utřídl myšlenky. Strašně moc se mi líbilo, jak kuchař vyplácel, netušil jsem, že mě to bude tak vzrušovat. Opravdu jsem byl překvapen tím, že se mi výprask líbil víc než jen obyčejné šukání. Představoval jsem si sebe na místě bijícího kuchaře a ještě jednou si vyhonil péro. Hrabě se večer vrátil a vše začalo běžet ve starých zaběhnutých kolejích. Začaly se blížit čtyřicáté páté narozeniny hraběte Wolfa. Domluvili jsme se na společném postupu příprav, protože mělo být pozváno několik jeho přátel na slavnostní hostinu. Bylo třeba připravit pokoje, stání pro koně, krmivo, dřevo na topení do kuchyně a řada dalších úkolů. Navíc hrabě řekl, že musí na dva dny odjet na nákupy do města a pak objet pány na sousedních hradech a pozvat je. Celou rozmluvu uzavřel slovy: "Budeš mě ty dva dny zastupovat. Na všechno dohlídneš a zkontroluješ. Je tady hodně práce. Takže rozdělíš práci všem čtyřem chlapům, vyřídíš jim můj vzkaz a pak práci osobně zkontroluješ. Přeji si, aby bylo opravdu všechno krásně upraveno a uděláno, aby mě nemohli sousedi pomluvit. Dva z nich si přivedou dokonce ještě i manželky a ty budou mít oči všude." Druhý den ráno odjel. Zašel jsem za chlapy do jejich komory.

Řekl jsem jim, že pán na dva dny odjel, že mě pověřil zastupováním. Snažil jsem se jim vysvětlit co mají kde udělat a do kdy to má být hotovo. Oni se mi tiše pochechtávali a ušklíbali. Netušil jsem co bude. Večer jsem se šel podívat, zda byly uklizeny a vyčištěny pokoje. Tam nikdo nic neudělal. Běžel jsem do stájí. Tam také nebyli. Uslyšel jsem hovor z jejich komory. Otevřel jsem dveře a viděl, že leží na postelích a pijí kořalku. Když jsem je prosil, aby všechno udělali tedy alespoň zítra, oni se chechtali tentokrát hlasitě a vůbec si mě nevšíkali. Druhý den dopoledne jsem je našel na kavalcích vyspávat. Probudil jsem je a řekl, že pokud nebude do večera všechno hotovo, že budu informovat hraběte Wolfa. Nakonec jsem řekl: "Večer si přijdu všechno zkontrolovat!" Šel jsem nahoru do hradního paláce a do svého pokojíku. Měl jsem vztek, že si ze mě nic nedělají, ale měl jsem i obavy, protože jsem nechtěl hraběte zklamat. Bylo by to poprvé. Celé odpoledne jsem se obával večera. Pak už mi nezbylo než vyrazit. Přišel jsem do stájí a viděl, že znovu nebylo zhora nic uděláno. Vešel jsem do jejich komory a viděl, že sedí i leží na postelích. Když si mě všimli, začali se smát. Měl jsem strach z hraběte a tak jsem zakřičel: "Vůbec nic jste dva dny neudělali, jenom jste se flákali a vožírali. Všechno řeknu hraběti Wolfovi!" Nejstarší Ctibor se hned ozval: "Podívejme se na smrádě, jak si na nás vyskakuje. Hrabě nám nic neřek a ty kecáš. Co si to dovoluješ? S námi si zahrávat nebudeš. My ti ukážeme, že na nás nic nebudeš zkoušet fracku drzej! Tak chlapi, dáme mu pětadvacet?!" Nejmladší Dalibor řekl: "Nech ho bejt, Eserem se na něj, nebudeme si kazit ten krásnej dvoudenní odpočinek." Jenže Matěj a Honza oponovali: "Musí dostat na prdel nebo nedá pokoj nikdy!" Podíval jsem se na Ctirada. Jeho krásný obličej se rázem změnil, jakoby na tuto odpověď čekal. Černé obočí se semklo a rozdělilo hlubokou vráskou, jak se zamračil, semknul rty. Na víc jsem nečekal. Rozběhl jsem se ven z místnosti do stájí. Ctibor zařval: "Chlapi chytte ho, rychle ať nezdrhne!" Všichni čtyři se za mnou vyřítili, daleko jsem nedoběhl. Dostali mě, chopily se mě čtyři páry rukou. Zmítajícího se, mě dotáhli zpět do komory. Než jsem se nadál, hodili mě břichem na kavalec, bez čel, který stál uprostřed volného prostoru. Jeden mi držel ruce a další dva mi drželi nohy. Snažil jsem sebou házet a vyprostit se. Byl jsem však jako přišroubovaným kavalci a nemohl se hnout. Ctibor si odepl z pasu asi tři centimetry široký kožený pásek, přeložil ho na půl. Klekl si přede mě a před mýma očima dal ruce s páskem k sobě, ten se rozdvojil a on pak prudce cukl do stran. Ozvalo se hlasité prásknutí. Vylekal jsem se. Díval se mi do očí, přeslazeně se usmíval a řekl: "Tak začneme spratku, to si zapamatuješ, že už dáš pokoj nám všem." Vstal a odešel dozadu. Měl jsem na sobě lněné kalhoty zavázané v pase tuhým provázkem a bílou tenkou košili. Připravil jsem se na nejhorší. Pak jsem ucítil, že prudkým škubnutím přerval slabý provázek na mých kalhotách, ani se nesnažil ho rozvázat a hrubě mi strhl kalhoty ke kolenům. Cítil jsem, že mi skasal košili až do půli zad. Byl jsem bezmocný, ležel jsem s nahým zadkem a třásl se studem, vztekem a strachem. Uslyšel jsem krátké svištění a pak dopadla rána. Stašně pálivá bolest mě přemohla, nestačil jsem se vzpamatovat a dostal jsem druhou. Šlehance pokračovaly, pálily jako oheň. Vzdychal jsem bolestí, ale pak víc. Při desáté ráně mně samovolně vyhrkly slzy z očí. Snažil jsem se zvednout, ale chlapi se ještě víc snažili a nemilosrdně mě svírali. Ječel jsem bolestí: "Aů, aů."

Prosím už dost“, ale Ctibor řezal dál a znovu a znovu. Obě pŕlky strašlivě bolely a pálily. Dostal jsem i několik ran do horní části stehen, nedalo se to vydržet. Už jsem neovládal svůj řev. Uvědomil jsem si počítání dvacet tři a Ctibor dodal:“ dobře kvičíš, dobře, jen víc, jen si to užívej, já tě tu prdel zmaluju, že si deset dní nesedneš.“ Pak se ozvalo dvacet čtyři a dvacet pět. Sevření rukou povolilo, někdo mě pleskl přes nahou prdel a řekl:“ Výborná práce Ctirade, byl jsi skvělej. Sázím se, že už nám dá pokoj.“ Ležel jsem bezvládně na posteli, celý zpocený a uřvaný potupou a bolestí málem bez sebe. Pak Ctirad poručil:“ Vstaň a koukej osud vypadnout nebo uříznu prut a dostaneš přídavek, až se pochčiješ!“ Jenže já už se pochcal. V neovladatelné bolesti se ve mně vše uvolnilo a já procpal prostěradlo se slavníkem. Vůbec jsem si toho nebyl vědom. První si toho všiml Ctirad:“ No ty prase už si se zechcalo, koukněte chlapi na postel! Vypadni už nebo...“ Vytáhl jsem si kalhoty, ale musel jsem si je držet. Provázek byl přervaný. Vyvrávoral jsem se ven a pak došel do svého pokoje. Namočil jsem hadr, lehl na břicho a přiložil si obklad na pŕlky. Vyčerpaně jsem přemýšlel. Byl to můj první výprask. Nečekal jsem, že je to tak strašné, otec mě ani bratra nikdy nebil. Slíbil jsem si, že to byl zároveň také můj poslední nářez. Musím se snažit a budu se snažit už jenom sledovat, jak někdo dostává nebo budu sám vyplácet. Usnul jsem. Mladý organizmus překonal bolest a regeneroval se. Měl jsem pocit, že se mnou někdo třese. Opravdu. Probudil jsem se. Třásl se mnou hrabě Wolf. Sejmul mi hadr ze zadku. Prohlížel si ho, zkušeně prohmatal a zeptal se:“Kdo ti to udělal? Máš tu svou pěknou prdelku dostatečně zmalovanou, chudáčku, moc to bolí?“ Stručně jsem mu řekl co se tady dělo, že chlapi nic neudělali, že se flákali, pili a nakonec, že mě zbili páskem, abych jim dal pokoj. Hrabě se strašně rozzuřil:“ Tak ta lůza vztáhla ruku na syna zemana, neuposlechla rozkaz a vožrala se. No já je srovnám, že na to nikdy nezapomenou!“ Hrabě otevřel dveře a zavolal Břetu. Poručil mu, ať jde do stájí a přivede všechny čtyři chlapy do hradního, hodovního sálu. Pak mi pomohl s oblečením a přesunuli jsme se do sálu. Stál tam nádherný vyřezávaný stůl ubrusem, šest křesel a další nábytek. Všemi okny proudilo dovnitř světlo zapadajícího slunce. Po delší době se otevřely dveře a vstoupili všichni čtyři muži. Hrabě pokynul Břetislavovi, že může odejít. Pak začal vyšetřovat:“ Dověděl jsem se, že jste neudělali žádnou práci a chlastali, váleli se na postelích. To bych vám byl schopen odpustit, ale vy jste zbili zemanského syna, mého komorníka. Kdo to vymyslel?“Chlapi se ošivali a neměli se k řeči.“Kdo to byl? Jestli se nepřiznáte, hrdinové, potrestám vás stejným dílem a ještě nedostanete žádnou mzdu celej rok a každěj pátek budete o hladu. Tak kdo to byl?“ Chlapi se zalekli, protože si vážili dobrého bydla, které měli a nechtěli o ně přijít. Pokukovali po mě, ale já jim to neusnadnil, mlčel jsem. Matěj i Honza jeden přes druhého křičeli:“To vymyslel Ctirad, on ho bil. My jsme ho jenom drželi.“ Dalibor dodal:“ Já se ho zastal, já to nechtěl.“ „Tak co ty na to Ctirade?“ zeptal se hrabě. „Je to pravda, začal jsem s tím já a nařezal jsem mu taky já, zasloužil si to“, díval se vztekle směrem ke mně. Hrabě znovu promluvil:“ Důkladně jsem všechno promyslel. O plat nepřijdete, o jídlo taky ne, ale všichni dostanete výprask na prdel. Dalibor dostane deset ran lískovým prutem, protože se zastal. Matěj a Honza dostanou dvacet ran lískovkou a Ctirad, kterej to všechno vymyslel a dělal, dostane dvacet pět ran lískovým prutem.

Rozuměli jste? Máte se na co „těšit“. Přesně za týden v pátek po obědě přijdete sem do sálu!!“ Ctirad se bystře zeptal: A to nás budete vyplácet vy nebo ten pasožítka? Vždyť tady nikoho jinýho nemáte.“ Hrabě se potutelně usmál a ironicky dodal: „ O to se ty nemusíš starat a nechte se překvapit“. Chlapi se šklebili a vyšli ven. Hrabě ještě pokračoval: „ Zítra je sobota a v pondělí pojeděš se mnou do města. Těšíš se?“ „ Jé, děkuju, vždyť víte, že do města jezdím rád,“ dodal jsem. Sobota a neděle uběhly velice rychle. V pondělí ráno jsem zapřáhl koně do malého dvoukolového kočárku. Usedli jsme s hrabětem na sedadlo a já pobídl koně. Cesta byla samá díra a kaluž. Asi za dvě hodiny jsme se dokodrcali do města. Hrabě si přál, abych jel k radnici. Když jsme k ní dojeli, zavolal na městského biřice:“ Je tady mistr Ulrich?“ „Je měl moc práce, ale musí tady už každou chvíli bejt i s pomocníkama,“ ihned odpověděl šiřic. Hrabě Wolf mi pak ještě řekl, že objedná výprask těch čtyř bastardů u mistra popravčího Ulricha.“Neznám lepšího odborníka široko daleko na tuhle práci. On si jistě rád přivydělá. Pojedeme k němu do katovny a já vše dojednám a dojednám.“ „ Už jdou,“ ještě řekl hrabě. Pak poručil, že mám jít pěšky s jeho pomocníky a kat si sedl vedle něj na vozík. Zůstal jsem s oběma mistrovými pomocníky. Vzájemně jsme se okukovali. Oni se zubili a podali mě ruce na přivítanou. „Tak vyrazíme hrabě Wolf je tady u nás častým hostem. To je tvůj pán?“obrátil se jeden z nich na mě. „ Je, já už jsem u něj ve službě půl roku“ odpověděl jsem mu. Oba Ulrichovi pomocníci byli kluci asi pětadvacetiletí veselí kumpáni, byl jsem rád, že se s nimi mohu pobavit. „My jsme se ti ještě nestačili představit. Já jsem Zdeněk a já jsem Miroslav,“ řekl druhý. Já se jmenuju Bohumír“, představil jsem se také. Kluci už zase vesele brebentili:“ Dneska jsme mrskali cizoložnici. No mrskal jí tady Miroslav. My jsme si práci rozdělili. Miroslav mrská ženský a já nebo mistr Ulrich chlapy. „ Já jsem na ženský“, řekl Miroslav. „A dělá to skvěle, všiml sis městského písaře, jak mu svítily oči a dokonce i purkmistr tě pochválil“, dodal Zdeněk a hned pokračoval:“ Hrabě Wolf sem dost často chodí ve čtvrtek, když mrskáme zloděje nebo jinou verbež. Nám oběma a hlavně mistrovi Ulrichovi platí za to, že může stát nahoře na ochozu a sledovat výprask. Zdola ho nikdo nevidí a on si tam honí péro stejně jako mistr při výprasku chlapů. Levou kapsu má rozpáranou, že může protáhnout ruku, honit si ho a nic není vidět. Já to mám taky tak,“ chlubil se Zdeněk . Pomyslel jsem si, že je to překvapení a hned mi byl hrabě bližší. Konečně jsem si vyjasnil jeho odjezdy do města ve stejný den a začal uvažovat o tom, že ho požádám o to, abych mohl jezdit taky. „Hrabě dneska chce u mistra Ulricha objednat výprask pěti našich sluhů,“informoval jsem je. Zdeněk se hned rozsvítil radostí:“ Kolik jim je let a kdy to má bejt? Že mi tu práci uvolníš Míro?“ a hned si odpověděl:“ Jsou to chlapi tak určitě jo.“ Já do hovoru vstoupil:“ Je jim od sedmnácti do šestatřiceti let“. Tak to už se těším, to je krásný věkový rozložení. Kdy to bude ?“ „Příští pátek“, upřesnil jsem termín. Kluci ještě vykládali, že jsou rádi, že katovské řemeslo už není opovrhovaný stav, že mistr a oni už nejsou snižená vrstva lidí. Dokonce, říkali, že mistr má slušnou sbírku knih a je docela vzdělaný a bohatý ranhojič. Došli jsme ke katovně. Byl to výstavný dům těsně před branami města. Hrabě Wolf právě vycházel a říkal katovi:“Tak příští pátek přijedte před obědem. Vše si připravíte, dobře se naobědváme a pak se dáte do práce. Nashledanou mistře Ulrichu“.Pak mu podal ruku, já zamával jeho pomocníkům a

vraceli jsme se na hrad. Čas velmi rychle ubíhal, ve čtvrtek ke mně přišel Břet'a rovnou z kuchyně a vykládal:“ Chlapi byli teď pár dní zaražení, moc nejedli, ale dneska se chechtali a říkali, že je může vyplácet ten hubenej spratek Bohumír a je to stejně nebude bolet. Musíš mi pak říct, jak to dopadlo“. Vrtalo mně to hlavou, ale na nic jsem nepřišel. Říkal jsem si, že se asi opijou. Druhý den byl pátek. Strašně moc jsem se těšil na podívanou. Před polednem přijel mistr Ulrich s pomocníkem Zdeňkem. Víтал jsem je u brány. Stáli tam Dalibor a Honza. Když poznali kata, protože ho znali, trochu zbledli leknutím, ale pak se začali potutelně usmívat. Nařídil jsem:“Za chvíli přijdete všichni čtyři do velkého sálu .“ Mistra Ulricha a Zdeňka jsem tam odvedl, řekl jim, že se všechno bude odehrávat tady, že si můžou všechno připravit a pak bude oběd. Oba odešli a po chvíli se vrátili s lavicí. Oddechovali námahou, protože byla dost těžká. Viděl jsem, že je jenom asi sto třicet centimetrů dlouhá. Vrch tvořilo osm centimetrů tlusté a třicet centimetrů široké prkno. Uprostřed bylo proříznuté, otvor byl přibližně šedesát centimetrů dlouhý a asi deset centimetrů široký. Netušil jsem proč. Lavice stála na tlustých hranolových nohách spojených mezi sebou tenkými trámky, pro zlepšení stability. Byla dost vysoká přibližně osmdesát centimetr, sedět by se na ní dalo těžko. Skoro v prostředku byl upevněn široký řemen a na jeho konci byla kovová přezka. Další dva řemeny byly obdobně umístěny a doplněny přezkami. Obě nohy měly také po jednom tenčím řemínku pro ruce. Na lavici hodili svazek žlutozelených vláčkových lískovek, převázaných tenkým provázkem. Lavici umístili doprostřed sálu, aby na ní bylo pěkně vidět od stolu. Prostor byl dobře osvětlen okny proudícím slunečním světlem jasného letního dne. Zdeněk se zeptal:“ Kde budou chlapi čekat na výkon trestu?“ Odvedl jsem ho přes chodbu do malé komory bez oken hned vedle sálu. Komora sloužila jako sklad a dala se zamykat. „Myslíš, že tady to bude možné je nechat? Utéct nemůžou, tady máš klíč“, podal jsem mu ho.“Je to dobrý, odtud neutečou“, řekl Zdeněk. Vrátili jsme se do sálu. Právě přišel hrabě Wolf a sedl si ke stolu, pozval i nás tři, ať si také sedneme. Posléze přišli chlapi. Zdeněk jim poručil ,ať jdou za ním. Ozvalo se cinkání klíče, pak se vrátil sám a posadil se ke stolu. Kuchař s Bořkem nám přinesli plné mísy dobrého jídla a Bořek nás obsluhoval. Najedli jsme se a hrabě odeslal Bořka do kuchyně. Kat vstal, rozvázal provázek na svazku lískových prutů. Byly všechny asi osmdesát centimetrů dlouhé a jeden delší, pak si vybral jeden a zkusil švihnout do vzduchu, ozvalo se zasvištění . Byl spokojen. Svlékl si tenkou vestu bez rukávů. Konečně jsem si ho mohl prohlédnout. Seděli jsme s hrabětem za stolem, na kterém ležel krásný zelený ubrus spuštěný až na zem. Ulrich byl asi sto sedmdesát pět centimetrů vysoký, zcela holá hlava seděla na krátkém krku.Huňaté obočí se ježilo nad černými očima, bradu s podbradkem kryly vousy, dotýkaly se mohutných prsou zarostlých černými chlupy. Ještě hustší chlupy rostly na tlustém bříše, které odspodu podpíral široký kožený pás. Chlupy se černaly tak, že nebyl vidět pupík. Chlupatá měl také ramena, záda a svalnaté ruce. Mistr poručil Zdeňkovi:“ Přiveď prvního!“ Zdeněk vyšel ven a za chvíli se vrátil s Honzou. Honzovi bylo dvacet šest let. Postavil se před stůl a čekal. Hrabě Wolf řekl:“ Proč budeš potrestanej víc. Mistře Ulrichu můžeš začít. Dej mu dvacet ran lískovkou na nahou prdel!“ Honza popošel k lavici a chtěl si na ní lehnout. Kat zařval:“ Neslyšel jsi pana hraběte, že máš dostat na holou?! Kalhoty

dolů a hned!“ Honza stál ani se nehýbal a prosil:“ Na holou ne, moc prosím!“. Kat mrkl na Zdeňka. Zdeněk vytáhl z malé truhličky nožík a šmik, přeřízl provaz, který pevně svíral boky i kalhoty, prudce jimi trhl až spadly k zemi. S plácnutím z nich vylétl čtverec tlusté, ale měkké vepřové nebo hovězí kůže asi třicet krát třicet centimetrů velký, který měl přiložený na zadku. Mistr Ulrich se pousmál:“ Bože, ten trapnej starej trik, tak lehni na lavici!“ Já jsem seděl a pozorně vše sledoval. Honza měl krátké hnědé vlasy, velké zelené oči s dlouhými řasami, strachem i studem pokleslé koutky úst. Ramena i ruce a ploché břicho byly do tmavě hněda opálené. Pevná štíhlá stehna a lýtka byla neopálená a proto mnohem světlejší. Rukou si studem zakrýval ptáka, protože s něčím takovým nepočítal. Zdeněk ho postrčil k lavici. Když ležel na břiše, pevně ho širokým řemenem připoutal nad zadkem přes záda, dole pod zadkem přes stehna a nakonec ještě přes lýtka. Ruce připoutal na zápěstích řemínky dole na nohách lavice. Viděl jsem, že řemeny jsou pevně utaženy. Uzounký pas přecházel v pevnou vyklenutou bělavou prdel s malým důlkem na každé straně a nemnoha světlými chloupky. Viděl jsem také, že otvorem v desce lavice propadl Honzův pták a volně visel dolů. Byl překvapivě dlouhý možná čtrnáct centimetrů, u něj visely i menší pevné koule, jako svrasklý hnědý kulovitý pytlíček s drobnými chloupky. Cítil jsem, že se mi prudce postavilo péro. Všiml si toho i hrabě. Mile se na mě usmál, rozepnul si opasek, pak i mně. Zajel mi rukou do rozkroku a začal mi honit k prasknutí nalité péro. Vzal mou ruku zavedl mi ji na svého vztyčeného čuráka. Mistr uchopil pružnou těžkou lískovku, mohutně se rozpráhl a švihl. Prut zasvištěl vzduchem, ozvalo se šlehnutí. Honza se napnul a házel hlavou bolestí. Půlky se sevřely, objevil se rudý pruh přes celou šířku prdele, jen v rýze mezi půlkami byl přerušen. Ulrich si vsunul levou ruku do kapsy. Zkusmo položil lískovku na půlky a její konce zaměřil přesně doprostřed vzdálenější půlky. Lehce se usmíval, olízl si rty a znovu šlehl. Tělo se znovu zacukalo. Vyskočil další rudý pruh těsně vedle prvního. Honza hlasitě dýchal. Ulrich opět šlehl, znovu a ještě. Už pět rudých pruhů zdobilo vyklenuté půlky. Ulrich pokračoval šest, sedm, osm, devět a deset. Prdel byla pokryta deseti šlehanci, uprostřed světlejšími. Při jedenácté ráně se tělo začalo škubat, pták poletoval ze strany na stranu, Honza tiše skučel. Mistr vysázel ještě dvě rány a přešel na druhou stranu. Znovu zálibně položil konec lískového prutu na půlky. Rudé pruhy se postupně barvily do fialova, ale uprostřed byly stále světlejší. Mistr si vychutnával pohled, široce se rozkročil zdvihl ruku, požitkářsky se usmíval a prudce švihl. Honza se pod úderem prohnul a silně zařval bolestí. Ulrich se při zařvání ještě víc rozzářil a další rány byly vedeny s ještě větší razancí. Honza se třásl, napínal se a křičel bolestí nepřetržitě. Čurák mu poletoval ze strany na stranu. Mistrovi se sevřely rty, objevily se kolem nich rýhy, čelo se zkrabatilo. Levá ruka se rytmicky pohybovala v kapse kalhot a pravá nemilosrdně bila do pružných půlek, které při osmnácté ráně byly celé tmavě fialové. Zbytek byl rudý. Devatenáctá rána nasekla kůži stejně jako dvacátá. Objevily se první rudé kapky krve. Byl konec. Zdeněk odpoutal Honzu a postavil ho na nohy, podal mu jeho věci a odvedl ho do přilehlé místnosti. Já byl po celou dobu příjemně vzrušený a pečlivě vše sledoval. Všiml jsem si i jakési dřevěné hrušky, která měla uprostřed otvor a ležela na zemi pod lavicí. Zeptal jsem se kata Ulricha co to je. On mi hned vysvětloval:“ To je roubík do huby, aby nemohli křičet,

používám ho při hrubší práci, ale při výprasku tak nádherně ječí, že by byla škoda ten jekot neslyšet. Nebo myslíte pane hrabě, že mám roubík použít?“ Ne, v žádném případě, rád poslouchám váš skot, dokážeš to mistře skvěle, děkuju“, ukončil hrabě přání. Zdeněk mezi tím přivedl dvacetiletého Matěje plného sebevědomí a úsměvů. Měl na sobě hrubou halenu a kalhoty. Obrátil se k nám, když hrabě řekl:“ Tak mistře kate, dostane dvacet ran lískovkou na holou prdel!“ Matěj se lekl, úsměv zmizel:“ Ale vy jste říkal, že dostaneme dvacet ran, ale ne na holou“, pokusil se smlouvat. Hrabě Wolf ihned odpověděl:“ Vy jste vypláceli na holou, tak taky dostanete na holou! Ta kůže pod kalhotama tě nebude nic platná, dělej!“ Matěj stáhl halenu a pak i kalhoty, ze kterých samozřejmě vypadl kus hrubé kůže. Stál nahý. Štíhlé kotníky přecházely v plná lýtka a tuhá stehna, nad kterými visel silný úd s nakrabacenou předkožkou přes žalud, vyčnívající z bohatého chlupového porostu, který přecházel na ploché břicho a prsa. Koule byly bujnými kadeřavými chlupy takřka zakryty. Ramena měl široká se svalnatými pažemi. Matěj měl na hlavě bohatou hřívu vlnitých tmavě hnědých vlnitých vlasů, hnědé oči, úzké rty, hubené tváře a těkavý pohled. Zdeněk ho posunul k lavici, on si na ní klekl a pak lehl. V tu chvíli jsem viděl plnou svalnatou prdel, která se v pokleku rozevřela a umožnila pohled na tmavě hnědý stažený otvor v tenkou rýhu s hustým ochlupením kolem. Zdeněk ve chvíli Matěje připoutal řemeny tak, že se nemohl pohnout. Pečlivě jsem si ho prohlížel. Stehna byla zarostlá chlupy, ty přecházely na snědé půlky, které se svíraly a rozevíraly. Mezi půlkami vyrůstal hustý chlupový porost, pokračující na spodek zad u začátku rýhy. Tělo bylo celkově snědé s prdelí vyzývavě nastavenou a ptákem visícím dolů pod lavicí. Sledoval jsem i Zdeňka, který vše dělal se zvláštním úsměvem, postavil se ke katovi s vyboulenými kalhotami a vsunul si ruku do kapsy. Kat si vybral nový pružný zelený lískový prut v délce asi osmdesát centimetrů a silný jako malíček. Uchopil ho pevně do ruky, palec přiložil po délce, aby rána byla pádnější, lehce odstoupil od lavice a prut na zkoušku, pro odhad vzdálenosti, položil na nahé půlky. Vše si se zjevným zalíbením užíval, znovu ustoupil a položil prut na svírající se prdel. Pak se důkladně rozmáchl a šlehl. První svištivé mlasknutí tělo napjalo, prsty na nohou se sevřely, hlava sebou škubla, ozvalo se zrychlené dýchání. Pomalu naběhl rudý pruh. Kat opět třikrát šlehl. Matěj se chvěl, tělo napjaté. Při páté ráně už se neovládl a ozvalo se táhlé zaječení áúúú. Šestá, sedmá, osmá, devátá a desátá rána. Hlasitý táhlý jekot měnil výraz katovy tváře v blažený úsměv. Obě půlky snědé prdele byly pokryty jednolitou rudou barvou. Půlka na vzdálenější straně měla dva fialové pruhy. Kat přešel na druhou stranu. Tělo se stále třásl, Matěj jemně naříkal, půlky měl pevně sevřené a svaly vytvořily hluboké důlky z obou stran, ruce měl sevřené v pěst. Kat znovu odměřil vzdálenost a třeskla jedenáctá rána doprovázená zaječením. Trestaný se chtěl šubáním a trháním těla osvobodit, ale marně. Při dvanácté ráně zařval nejsilněji. Viděl jsem, že z visícího ptáka bolestí vystříkl proud moči a nepřetržitě crčel, dokud se měchýř nevyprázdnil. Kat si toho všiml a s ještě větší chutí vyplácel jednu ránu za druhou. Na obou půlkách již naskákala fialová jelita. Konečně při poslední ráně byla kůže proseknutá. Vypučely kapky krve. Kat odložil prut, přistoupil k lavici a dlaní ruky plácl přes rozžhavenou prdel. Na ruce mu zůstal krvavý otisk, byl viditelně spokojen. Zdeněk odpoutal Matěje, vystrčil ho ze

dveří a odešel s ním pro třetího trestaného. Nastala malá pauza. Kat se ptal hraběte: „Jste spokojen pane hrabě?“ „Ale ovšem, jsi mistr, ten druhý se pochcal bolestí a oba ječeli jako když je na nože bere. Dostaneš dobře zapláceno a Zdeněk taky. Ten už vedl třetího „výtečníčka“ sedmnáctiletého Dalibora. Hrabě se k němu obrátil se slovy: „Tak a ty dostaneš deset ran prutem na holou prdel!“ Dalibor se snažil bránit: „Ale já jsem se ho zastal a nechtěl jsem, aby ho zbili.“ Hrabě se těšil na sladkou podívanou a pásl se na bezmoci oběti: „To je pravda, že jsi se zastal, ale držel jsi ho za nohy při výprasku.“ „To není pravda,“ vykřikl Dalibor „držel jsem ho za ruce!“ „No vidíš, sám ses usvědčil! Vysveč se do naha a lehni na lavici!“ poručil hrabě. Dalibor se k tomu neměl. Přiskočil Zdeněk a prudkým trhnutím mu serval kalhoty a pak košili, až se rozpárala po celé délce. Kus tlusté kůže spadl na zem. Dalibor stál nahý a brečel, až mu slzy stékaly z chrpově modrých očí. Uvědomil si, že nebude mít ochranu na zadku. Milý kulatý obličej byl pláčem proměněný, růžové tváře s dolíčky byly mokré. Do čela mu spadaly slámově plavé vlasy husté a rovné jako hřebíky dlouhé až na ramena. Stál ani se nehýbal: „Tak lehnout,“ poručil kat. Dalibor nereagoval. Zdeněk se ho snažil chytit za ruce a dotáhnout k lavici, ale on se bránil. Viděl jsem jeho nahou postavu. U světlovlasých lidí je kůže bělavá, ale Dalibor byl zcela bílý. Jemné puntíky narůžovělých bradavek vystupovaly z hladkých prsou. Břicho s malinkým pupíkem bylo něžně oblé. Pod ním při zápolení poletovaly pružné růžové koule bez chloupků střídavě zakrývané bimbajícím se údem s lehce vyčnívajícím žaludem. U kořene rostla trocha jemného zlatavého chmýří. Oblá stehna a lýtka se míhala při zápasu stejně jako masité hladounké pŮlky, zcela bez chloupků. Kat viděl, že bude muset pomoci. S hrubým úsměvem přistoupil, prudce lapl Dalibora a přehodil si ho přes rameno. Dalibor kopal nohama, ale nic jiného nemohl dělat. Bílé pŮlky se rozevíraly tak, že bylo vidět malinkou bledě růžovou rýhu stažené dírky a lesklé napjaté koule. Bílé hladké tělo se ostře odráželo od snědých chlupatých ramenou a hustými černými chlupy silně zarostlé hrudi a velkého břicha kata Ulricha. Kat hodil Dalibora na lavici a důkladně ho přidržel svými velkými tlapami tak, aby ho mohl Zdeněk připoutat řemeny. Ty se zařízly do stehen, lýtek a spodku zad. I ruce už byly pevně utažené. Bílé tělo leželo připravené. Rýha mezi lopatkami končila těsně u zadku vedle dvou jamek, ze kterých se klenuly masité pŮlky jakoby vyzývavě vyšpulené. Sledoval jsem tělo, ale i kata, který si vybral nový čerstvý prut, se kterým několikrát švihl do vzduchu. Pak se postavil k lavici, prut položil na prdel, aby špička ležela na vzdálenější pŮlce. Rozpřáhl se a prudce švihl. Svist prutu byl zakončen šťavnatým šlehnutím. Dalibor zaječel vysokým táhlým ááá. Na bílé sevřené prdeli ihned naskočil ostře rudý pruh. Kat se znovu rozpřáhl, ale pak jen položil prut na pŮlky a měřil znovu vzdálenost. Teprve pak silně švihl. Další zaječení. Bedra a prdel se chvěly, čurák se pohupoval pod lavicí. Přesně vedle prvního pásu naskočilo druhé jelito. Kat pomalu měřil další ránu. Huňaté obočí se svažilo, špička jazyka vyklouzla ze rtů, koutky se zvedly, černé oči upřené na třesoucí se pŮlky. Kat měl vyboulené kalhoty s vlhkou skvrnou a prásk. Dalibor zaječel, tělo napjaté jako struna, palce u nohou napjaté a prohnuté. Naskočil třetí pruh. Ulrich pomalu sekl ještě dvakrát. Na chvějících se pŮlkách naběhlo pět rudých pruhů s fialovými konci položenými na bílé barvě kůže ostře kontrastující. Ulrich obešel lavici na protější

stranu a opět pomalu položil prut na prdel a pečlivě zaměřoval. Dalibor hlasitě naříkal, třásl se, až mu čurák poletoval. Hrabě mi jemně honil péro a já jemu. Kluzký žalud vyjížděl z jemné předkožky jemu i mně v pomalém táhlém rytmu. Svištivé šlehanice s hlasitým vřískotem a pohledem na rudou prdel mě přiváděly k slastnému šílenství. Ulrych se mezi tím znovu rozpráhl a sekl. Rána dopadla přesně doprostřed prdele, kde už byly pruhy. Dalibor ječel: „Dost, dost, aůů.“ Brekot při další ráně ještě víc sílil. Při desáté ráně sebou házel, přestal se ovládat, držení moči se uvolnilo a já viděl, jak z ptáka vystříkl krátký, ale silný proud moči. Kat nechal Dalibora chvíli přivázaného ležet, abychom se mohli pokochat výsledkem jeho práce. Na půlkách jasně svítily dva rudé čtverce členěné tmavě fialovomodrými proužky varhánkovitě naběhlými. Pak si neodpustil a silně plácl párkrát přes nastavenou prdel. Dalibor ještě tiše naříkal. Konečně ho Zdeněk odpoutal. Na stehnech, zádech a lýtkách měl svítivě rudé pruhy po řemenech, které ho při výprasku takřka znehynily. Zdeněk ho zvedl, nahého při chůzi podpíral a vyvedl ven. Podívaná trvala jen asi deset minut, ale byla velmi sladká. Hrabě řekl Ulrichovi: „Jsi opravdu mistr, taky se pochcal. Když skončíme tak ti tady mladej udělá dobře, aby sis mohl taky užívat, on kouří skvěle“, pohladil mě po ramenou. Posléze Zdeněk přivedl Ctirada, který byl šestatřicetiletý, byl tedy ze všech trestaných nejstarší. Postavil se vzpurně před hraběte. Hrabě na nic nečekal a řekl: „Ty jsi všechno vymyslel a vyplácel jsi. Dostaneš dvacet pět ran prutem na nahou prdel! Tak se koukej vysvlíct a lehnout nebo tě mistr Ulrich se Zdeňkem rádi pomůžou!“ Hrabě si prohlížel skoro dvoumetrového chlapa a čekal na jeho reakci. „Když jste nás tady před tejdnem odsoudil, tak jste neřek, že to bude na holou. Takže mám právo bejt oblečeněj do kalhot při výprasku.“ „Právo na to nemáš, protože trest určuju já. To za prvé a za druhé, vím, že máš pod kalhotami tu tlustou hovězí kůži, tudíž bys při výprasku nic necítil. Mistr kat mě upozornil na ten starej trik. Tak už vysvlíct do naha!“ uzavřel hrabě. Ctirad viděl, že si nepomůže, strhla košili a ještě vzpurně dodal: „Dobře, ale neudělám vám radost, řvát nebudu!“ Kat se pousmál a hned vrátil: „Ale budeš, budeš, o to se postarám!“ Ctirad shodil i kalhoty s ukrytou kůží. Krásná hlava s rovným nosem, modrýma očima a bohatými černými vlasy vyrůstala ze silného krku na širokých ramenou s vyboulenými svaly a širokými bicepsy. Svalnatá prsa s velkými bradavkami přecházela v ploché břicho s vystupujícími příčnými svaly k malému pupíku a hustým černým chlupům nad silným, možná patnáct centimetrů dlouhým žilnatým tmavě hnědým ptákem, ze kterého vyčnívala špička velkého lesklého žaludu. Úzký pás se rozšiřoval v tvrdá mohutná svalnatá stehny, velká lýtka a tenké kotníky. Prohlížel jsem si nádhernou svalnatou postavu. Pohledem jsem jezdil po bílé hladké kůži a kontrastujícím černým vlasům a chlupům u kořene pohupujícího se údu. Ctirad se otočil, přišel k lavici a položil se. Na zádech se vlnily boule svalů, přecházely v uzounký pás se kterého čněly dvě ohromně vypouklé bílé polokoule zadku, které se na okamžik při lehání rozevřely. V hluboké prohlubni se objevil hnědý terč otvoru. Tvrdé bílé a hladké svaly byly zatím uvolněné a nesemknuté. Vzdušně sevřené byly jen rty a obočí Ctirada. Velký pták svobodně visel pod lavicí. Zdeněk se měl čile k dílu a v mžiku byl Ctirad pevně připoutaný. Řemeny se zařizly do masa tak, že vznikly kolem boule svalů. Kat popošel ke stolku s pruty, potutelně na nás mrkl a vybral si

ten jediný, který byl nejdelší ze všech. Proti ostatním krátkým jen osmdesáti centimetrovým tento měřil metr až metr deset. Švihl s ním do vzduchu, svištění ho uspokojilo. Pak se postavil z boku k lavici, položil prut na bílé půlky a vzápětí uhodil. Dlouhý těžký, ale pružný prut opsal velký půloblouk vzduchem a s mnohem větší razancí než krátké pruty sekl do tuhých polokoulí. Vše jsem sledoval s rozkoší a zároveň se zadostiučiněním. Protože jsem si vybavil, jak Ctirad vyplácel mě a jak při jeho ranách jsem měl pocit, že mě pálí žhavým železem. První rána dopadla, tělo se šklublo a jakoby trochu prohnulo. Následovala druhá, třetí, čtvrtá a pátá. Na bílých půlkách naskočily vzápětí rudofialové pruhy se světlejšími středy. Ctirad rychleji dýchal a tiše odfukoval. Bolest musela být nesnesitelná. Kat opět položil prut na vzdálenější půlku a silně švihl. Svištění přešlo ve šřavnatou ránu a další pruh přibyl. Kat si výprask užíval, před každým úderem položil prut na nahé půlky a měřil vzdálenost, aby celá plocha byla pruhy stejnoměrně pokrytá. Následovala sedmá, osmá, devátá a desátá rána. Ctirad sebou vždy silně trhl, ale mohl pouze zaklonit hlavu, řemeny se jen víc zařízly do svalů a pevně držely tělo na místě. Jen čurák se pod lavicí rychleji rozhoupal. Kat přešel na druhou stranu lavice. Při výprasku mě hrabě jemně honil čuráka a já jemu vše oplácel, ale nespouštěl jsem oči z nahého těla. Plochu půlek pokrývaly tmavofialové pruhy jeden vedle druhého, už se pozvolna slily v tmavou plochu. Zasvištěla jedenáctá rána. Ctirad konečně vykřikl. Jeho křik mi zněl jako rajska hudba. Kat jakoby na to čekal: „Vidíš, že jsem měl pravdu já“, řekl k ležícímu. Další švihance dopadaly pomalu a s rozmyslem s ještě větší razancí. Ctirad hlasitě nařikal a vždy silně vykřikl. Kat se radostným zadostiučiněním usmíval, levou ruku měl zastrčenou v kapse a pravou bil. Palec měl po délce přiložený na prutu, aby rány byly pádnější. Při osmnácté ráně se jeden napuchlý pruh protrhl. Objevily se první kapky krve. Devatenáctá rána rozsekla kůži hned vedle. Ctirad táhle řval au, au, au... Dvacátá rána opět rozšvihla kůži. Krev začala pozvolna stékat. Dvacátý první úder sekl šikmo. Řev sílil a další kapky vyvstaly na tmavofialových půlkách. Ze čtyř rýh již vytékala krev. Každé nové šlehnutí roztřálo kůži těsně vedle předchozího. Ctirad se celý chvěl a stále hlasitě ječel, zvláště při dopadu prutu na tuhé sevřené půlky. Čurky krve se slévaly a stékaly do rýhy mezi půlkami a na stehna a boky. Dvacet čtyři, dvacet pět. Prdel byla celá od stékající krve leskle svítivá. Fialovo rudé pruhy přecházely až k temně rudočerným ploškám na kterých se rozlévaly jasně červené krvavé čurky, celek se odrážel od okolní hladké bílé kůže. Kat slastně zrychleně funěl, úsměv mu nemizel z masité tváře. Já jsem vše velmi silně a s pocitem zadostiučinění prožíval a sledoval. Zbyněk nechal Ctirada ležet na lavici, abychom všichni co nejdéle viděli krvavě rozsekané půlky. Pak uvolnil řemeny, po kterých zůstaly další zarudlé otisky na bílé kůži. Ctirada vyvedl. Já jsem si stáhl kalhoty a obkročmo jsem se postavil nad hraběte. Věděl jsem, že tento způsob má rád. Uchopil jsem mu čuráka a nasadil si na díрку kluzký žalud. Prudce jsem se mu posadil na klín. Horký úd do mě rychle a plynule pronikl. Cítil jsem mocný tlak. Pozvolna jsem se nadzdvíhal a dosedal. Za velmi krátkou chvíli mě hrabě silně sevřel v náruči, tělo se mu napjalo a já cítil výstřik horkého semene doprovázený hlasitým výkřikem. Po uvolnění sevření jsem nechal čuráka vyklouznout a postavil jsem se vedle hraběte. „Skvělé, bylo to skvělé, můžeš teď udělat mistra

Ulricha,“ zavzdychal mi do ucha hrabě. Kat stál u lavice a čekal, až k němu dojdou. Stáhl si kalhoty a proti mně rázem čněl tlustý a krátký čurák, vystupující z hustých černých chlupů. Nad ním se kulatilo veliké zarostlé břicho. Jemně jsem shrnul předkožku z velkého žaludu jazykem jsem ho začal dráždit. Kat mi položil ruce na své veliké chlupaté pŕlky, které mě hrály do dlaní. Nasál jsem tlustý úd, kterého jsem měl plnou pusou a rytmickým pohybem hlavy jsem ho táhle pomalu kouřil. Posléze kat hluboce zařval, sevřel mi hlavu a semeno mi vystříklo do pusy. Kat se třásl, vytáhl čuráka a padl na lavici, kde ležel v úplném tranzu se zavřenýma očima. Ke mně přistoupil z boku hrabě, který vše sledoval a začal mi honit péro. Byl jsem silně vzrušený po celou dobu výprasků. I já jsem velmi rychle vystříkl. Prudká rozkoš mě v záchvěvech rozpohybovala. Až po chvíli jsem byl schopen si všimnout, že i Zdeněk si právě vyhonil péro tak, že semeno prudce a daleko vystříklo. Byli jsme všichni jako opilí po prožitě dlouhotrvající slasti. Hrabě opravdu bohatě zaplatil katovi i jeho pomocníkovi. Nakonec jsme se dohodli, že budeme do města jezdit oba dva (tedy hrabě i já) najednou na podívanou, kterou si nemůžeme nechat ujít. Kat se Zdeňkem naopak přijedou vždycky, když je budeme potřebovat, jako tomu bylo dnes. Všichni jsme byli velmi spokojeni a těšili se na další společné zážitky.